

Arrest

**nr. 157 577 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 januari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 maart 2015.

1.3. Op 24 juni 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u op 8 augustus 1988 in Ain Al Hilwa (Saida, Libanon) geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. Tot uw elfde woonde u in het Ain Al Hilwa vluchtelingenkamp in Baraksat. Nadien woonde u in Tamir, net buiten het Ain Al Hilwa vluchtelingenkamp. U ging naar een UNWRA school tot de zevende klas. U werkte gedurende vier jaar als loodgieter en als chauffeur van 'grote producten'. Van 2006 tot 2011 werkte u in een tankstation. Leden van de Saraya Al Muqamawa van Hezbollah wilden dat u en uw neef A.(...) E.(...) K.(...) (O.V. 8.014.913; CG 15/10895) en uw Libanese vriend, M.(...) M.(...) (O.V. 8.014.912; CG 15/10894) zich bij hen aansloten en mee in Syrië zouden gaan strijden. U wilde niets te maken hebben met eender welke partij en wilde zeker niet gaan strijden en weigerde hier dus op in te gaan. Doordat jullie weigerden hierop in te gaan werden jullie meermaals lastiggevallen. Jullie werden beledigd en zelfs geslagen. Anderhalf jaar geleden raakte u hierbij gewond aan uw hand en nek. Op 24 oktober 2014 ontvingen u, uw neef A.(...) en uw vriend M.(...) M.(...) elk afzonderlijk een brief waarin jullie door de Verzetsbrigade van Hezbollah werden uitgenodigd zich aan te melden in het Fatima Zahra centrum. Jullie beschouwden dit als een bedreiging en besloten niet op deze uitnodiging in te gaan uit vrees nadien niet meer terug te kunnen keren. Jullie doken gedurende een tweetal maanden onder in Kafr Jarra (Zuid-Libanon). Op 4 december 2014 bent u samen met uw neef A.(...) en uw vriend M.(...) M.(...) uit Libanon vertrokken. Jullie kwamen in België aan op 29 december 2014 en jullie vroegen hier asiel aan op 30 januari 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Libanese vluchtelingenkaart voor Palestijnen (d.d. 6/11/'14) en uw rijbewijs. Tevens legt u kopieën voor van uw UNWRA-kaart, een brief van Hezbollah en foto's van uw bootreis van Libië naar Italië.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo kreeg u scholing en medische zorg van deze organisatie (zie hoorverslag CGVS, p.9). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest te worden gedwongen door de Saraya al-Muqawama (Verzetsbrigade) van Hezbollah deel te nemen aan de strijd in Syrië. Uw relaas loopt dan ook grotendeels gelijk met dat van uw Libanese vriend M.(...) M.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien zijn verklaringen omtrent de vermeende druk die de leden van de Verzetsbrigade van Hezbollah op jullie zouden hebben uitgeoefend, totaal ongeloofwaardig waren.

Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet beslist worden dat u het mandaatgebied zou hebben verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. In kader van de beweerde problemen met de Saraya al Muqawama verwijzen we naar de motivering genomen in hoofde van uw vriend, M.(...) M.(...).

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de Saraya Muqawama, gelinkt aan de Hezbollah, die u als strijder wilde inschakelen in Syrië en u bedreigde indien u niet met hen zou meewerken. Ook uw beide vrienden hebben omwille van deze reden Libanon verlaten. Om redenen die

hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas aannemelijk voor te stellen.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat uitgerekend u, wiens **profiel** hier niet meteen voor in aanmerking lijkt te komen, met zoveel aandrang werd benaderd om mee te gaan strijden met de Hezbollah in Syrië. Er zijn immers verschillende aspecten die doen twifelen of de Hezbollah u daadwerkelijk geschikt zou vinden om daar aan hun zijde te gaan strijden. U verklaart immers geen lid geweest te zijn van een politieke partij en dus ook niet van Hezbollah (CGVS p.5). Meer nog, u had nog nooit activiteiten voor Hezbollah uitgevoerd. Bovendien beweert u geen militaire dienst te hebben gedaan aangezien u de enige jongen in uw gezin was. U verklaart zelfs niets over wapens te weten (CGVS p.4, 14). Dat ze er dan zo voor zouden gaan om u zelfs onder bedreiging toch te rekruteren voor de strijd in Syrië is totaal niet aannemelijk daar het niet meer dan logisch is dat dergelijke personen loyaal moeten zijn, een eigenschap die niet op u van toepassing is vermits u duidelijk te kennen had gegeven niet geïnteresseerd te zijn om in Syrië te gaan strijden. Eénzelfde opmerking kan ook gemaakt worden in hoofde van uw vrienden M.(...) en A.(...), die eveneens te kennen gaven nooit politiek betrokken te zijn geweest en nooit op 'hun aanbod' te zijn willen ingaan (CGVS M.(...) 15/10896, p. 7, 9; CGVS A.(...) 15/10895, p. 8, 11). Gezien deze door u geschildeerde context kan het niet overtuigen, en zoals reeds werd aangestipt, dat de Saraya Muqawama jullie toch absoluut zouden hebben willen rekruteren. Bevreemdend is ook dat u, behalve uw twee vrienden die samen met u zouden zijn bedreigd, geen enkel concreet **voorbeeld** kunt geven van andere soennieten die door Hezbollah zouden zijn gevraagd mee te gaan strijden in Syrië. Bovendien hebt u hier ook niet naar gevraagd (CGVS p.14). Dergelijke vage verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koestert jegens Hezbollah wegens gedwongen rekrutering. De vaststelling echter dat u nergens navraag hebt gedaan om hieromtrent meer duidelijkheid te krijgen en/of na te gaan of andere soennieten gelijkaardige problemen kenden, mag ten zeerste verbazen. Uw verschoning dat u hier geen navraag naar durfde doen omdat men u anders zou vragen waarom u zulke vragen stelde, biedt geen afdoende verschoning voor uw toch wel laconieke houding (CGVS, p.14). Dergelijke informatie is immers belangrijk om uw eigen situatie correct in te schatten.

Daarnaast kunt u weinig zeggen over de verdere gang van zaken indien u akkoord zou zijn gegaan met hen te gaan strijden. U weet niet hoelang de basistraining zou duren. Noch weet u waar of tegen wie u in Syrië zou moeten gaan strijden. U hebt hier ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.9-10). In dit opzicht is het toch wel opmerkelijk dat uw vriend M.(...) spontaan vermeldt dat de basistraining één maand zou duren (CGVS M.(...) 15/10896, p.11). Er viel ook een **incoherentie** te bemerken in uw eigen verklaringen. Enerzijds beweert u dat ze u probeerden te overtuigen deel te nemen aan hun basistraining en samen in Syrië te gaan strijden door u voldoende geld te beloven (CGVS p.9). Anderzijds, wanneer u gevraagd wordt hoeveel u er dan voor betaald zou krijgen, antwoordt u plots dat u dit niet zou hebben gezegd (CGVS p.12). Dergelijke vage en incoherente verklaringen kunnen bezwaarlijk overtuigen dat u daadwerkelijk een vrees koestert jegens Hezbollah omdat ze u zouden dwingen aan een militaire opleiding deel te nemen om in Syrië te gaan strijden.

U blijft tevens opmerkelijk **vaag** wat betreft het incident waarin jullie alle drie betrokken waren en zouden zijn geslagen. Zo kunt u niet zeggen in welke maand dit plaatsvond, u houdt het op anderhalf jaar geleden (CGVS p.8). Gezien de impact van dit incident kan er toch van u iets meer nuancering verwacht worden. Bovendien maakte uw vriend A.(...) geen melding van dit incident bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst). Nochtans zou zijn neef M.(...) A.(...) K.(...) hierbij verwond zijn geraakt. Dat hij hier dan geen melding van maakte bij DVZ versterkt de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de waarachtigheid van deze gebeurtenis. Temeer daar wanneer hij hiermee wordt geconfronteerd, hij allermindst een overtuigende uitleg kan geven waarom hij hierover niets vermeldde. Hij houdt het immers op "ze hadden me nooit gevraagd of ik geslagen werd of niet" (CGVS A.(...) 15/10895, p.12). Aan het begin van zijn gehoor bij het CGVS gaf hij daarenboven aan de hoofdredenen van zijn vertrek uit de doeken te hebben gedaan (CGVS A.(...) 15/10895 p.2). Een vechtpartij waarbij zijn neef gewond raakte kan bezwaarlijk als een nietig detail worden afgedaan, temeer dit incident de kern van jullie asielaanvraag betreft.

Alsof bovenstaande bevindingen nog niet voldoende zouden zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit te halen, blijkt daarenboven uit informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat **Hezbollah simpelweg geen mensen verplicht** deel te nemen aan de strijd in Syrië. Integendeel, veel werkloze jongeren kiezen ervoor te gaan strijden in Syrië, aangezien de vergoeding groter zou zijn dan wanneer men gewoon in Libanon dienst doet of deel uitmaakt van een reservelijst. U verklaart zelf ook expliciet dat het niet de gewoonte is van Hezbollah mensen te dwingen met hen te vechten (CGVS p.12).

Uw bewering dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, gedood zou worden omdat u niet op de uitnodiging van Hezbollah inging is in het licht van bovenstaande vaststellingen totaal niet aannemelijk (CGVS p.13).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw eigen gedrag bezwaarlijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging ten overstaan van Hezbollah. U beweert dat Hezbollah in heel Libanon de macht heeft, de autoriteiten zouden niets tegen hen kunnen beginnen. Bovendien zouden ze op de hoogte zijn van wie het land binnenkomt en buitengaat, ze hebben alles onder controle (CGVS p.7, 11, 13-14). U hebt dan ook geen klacht ingediend tegen de personen die u bedreigden en sloegen (CGVS p.13). Hierover kan dan weer worden opgemerkt dat het dan zeer bevreemdend is dat u, terwijl u hiervan op de hoogte was, ervoor koos **legaal met uw eigen paspoort** te vertrekken (CGVS p.5). Immers, indien u werkelijk zo'n grote vrees voor Hezbollah zou hebben, is het niet aannemelijk dat u zich zou blootstellen aan het risico op die manier tegen de lamp te lopen. Het zou immers niet onrealistisch zijn dat ze, als ze er toch zo op gebrand waren u te rekruteren, u zouden willen verhinderen het land te verlaten. Eénzelfde opmerking dient gedaan te worden in hoofde van uw vrienden A.(...) en M.(...), die ook aangeven toen het land legaal te hebben verlaten (CGVS A.(...) 15/10895, p.9; CGVS M.(...) 15/10896, p.7).

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat de geloofwaardigheid van uw beweerde asielrelaas ten zeerste kan worden betwijfeld.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u, net zomin als uw beide vrienden, **overtuigende bewijsstukken** kunt voorleggen van de door u ingeroepen vervolging. Jullie leggen immers enkel een brief van Hezbollah neer voor wat dit betreft. Hierover kan worden opgemerkt dat hierin enkel vermeld staat dat u, en ook uw beide vrienden, bent uitgenodigd om zich aan te melden in het Fatima Zahra centrum (CGVS p.10; CGVS A.(...) 15/10895, p.10; CGVS M.(...) 15/10896, p.8). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u gedwongen zou worden tot hen toe te treden, een militaire opleiding te volgen en/of mee te gaan strijden in Syrië. Laat staan dat hier op enigerlei wijze dreigende taal in wordt gesproken. Bovendien betreft het slechts een kopie, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten omdat u zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De door u neergelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers uw originele Libanese vluchtelingenkaart voor Palestijnen (d.d. 6/11/'14), uw rijbewijs, de kopie van uw UNWRA-kaart en de foto's van uw bootreis van Libië naar Italië. Deze stukken zijn een indicatie voor uw identiteit, herkomst en reisweg, dewelke hier niet ter discussie staan. Wat betreft de kopie van de brief van Hezbollah kan worden verwezen naar bovenstaande redenering in verband met de brief die uw vriend M.(...) M.(...) kreeg. Het gaat immers om dezelfde brief, zij het met uw naam erop (CGVS p.8).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U hebt immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar Libanon, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft

geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Libanon in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tot de zevende klas, tot uw achttiende of negentiende, school gelopen hebt in een UNWRA school en u toegang had tot medische zorg. Dat u momenteel meent geen recht te hebben op UNRWA bijstand toont u geenszins aan, te meer uit uw verklaringen overduidelijk blijkt dat dit louter uw veronderstellingen zijn (CGVS p.6, 9). U hebt verschillende werkzaamheden uitgevoerd, steeds buiten het vluchtelingenkamp. Zo hebt u gedurende vier jaar als loodgieter en chauffeur gewerkt en nadien nog vijf jaar in een tankstation. U stelt sinds 2011 niet meer te hebben gewerkt doch de vaststelling dat u pas einde 2014 Libanon hebt verlaten wijst erop dat uw familie over de nodige socio-economische armslag beschikt (CGVS p.6). Uw oom is als schoonmaker werkzaam bij een school van UNWRA (CGVS p.9). Uw eigen familie woont in een huurhuis net buiten het kamp. Uw vader is taxichauffeur. Een van uw zussen, R.(...), en uw drie broers gaan nog naar de UNWRA school. Uw zus Ra.(...) woont buiten het kamp, in de wijk Villat. Een van uw broers heeft een studentenjob in een bakkerij. U hebt twee ooms langs moeders kant die in het vluchtelingenkamp wonen, waar ze hun eigen huis hebben. De ene is leerkracht, de andere elektricien. U hebt nog een tante langs moeders kant die in het vluchtelingenkamp woont en een eigen huis heeft. De meeste van uw neven en nichten werken (CGVS p.2, 4-5).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon, in een mensenwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan

van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvonden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog te worden aangehaald dat ook aan uw neef Ahmad El Khatib een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/7, 55/2 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, artikel 1 D van het Verdrag van Genève, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker verwijst vooreerst naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en voert onder verwijzing naar de UNHCR *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"* van mei 2013 aan dat het zich niet meer kunnen beroepen op UNWRA assistentie buiten diens wil meerdere componenten omvat buiten de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon om. Zo omvat het ook praktische, juridische en veiligheidsobstakels. Verzoeker wijst er voorts op dat onder het huidige mandaat UNWRA geen bescherming kan verlenen aan Palestijnen die een vrees koesteren.

Vervolgens tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te ontcrachten. Hij volhardt hierbij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, namelijk dat hij genoodzaakt was om zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten om aan de dreiging van gedwongen rekrutering te kunnen ontsnappen. Hij wijst er in dit verband op dat hij de hulp van de Libanese autoriteiten niet kan inroepen nu hij van Palestijnse origine is, als vluchteling in een vluchtelingenkamp diende te leven en de Libanese autoriteiten geen tussenkomst verlenen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2014 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en betwist hij dat zijn situatie in het vluchtelingenkamp behoorlijk was. Onder verwijzing naar de stukken 4 tot en met 9, 15 en 16 toegevoegd aan onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat de omstandigheden in de vluchtelingenkampen in Libanon erbarmelijk zijn, dat deze omstandigheden nog meer onder druk worden gezet door de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië en dat de omstandigheden in de kampen nog slechter geworden zijn dan ze al waren. Verzoeker besluit op basis van de door hem aangehaalde informatie dat er op heden met zekerheid kan gesproken worden van een situatie in deze kampen die onder artikel 48/4 §2, b) van de vreemdelingenwet valt en dat de situatie er met name zodanig is dat hij in geval van terugkeer aan een onmenselijke en vernederende behandeling zou worden blootgesteld.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon, onder andere door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is. Onder verwijzing naar de stukken 10 tot en met 14 en 17 tot en met 19 toegevoegd aan het verzoekschrift, argumenteert verzoeker dat terroristische aanslagen overal, alsook op elk moment in het land kunnen plaatsvinden, dat er nog steeds verschillende terroristische groeperingen actief zijn in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis is en dat er bijgevolg in Libanon veel geweld plaatsvindt. Verzoeker besluit uit het geheel van de door hem geciteerde informatie dat niet in twijfel kan getrokken worden dat hij in zijn land van herkomst het reële risico loopt om onmenselijk behandeld te worden. Hij acht het in dit verband onvoldoende om slechts het willekeurig geweld en het gewapend conflict in Libanon te beoordelen. Hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst te verkopen dat Libanon voor hem een veilige plaats is, zijn er in geheel Libanon nog steeds op geregelde basis veiligheidsincidenten waarbij slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders vallen, aldus verzoeker, die aldus meent dat het op heden niet aangewezen is om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: UNHCR, *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking*

international protection”, het document *“Anfragebeantwortung zum Libanon: informationen über das von der UNRWA verwaltete palästinensische Flüchtlingslager Rachidieh”*, van ACCORD van 8 mei 2014, het artikel *“The Unknown Hell of Palestinian Refugees in Lebanon”* van Jadaliyya van 12 december 2011, het artikel *“Syria: Palestinians from Syria flood Lebanon Camps”* van OCHA van 23 december 2013, het artikel *“The Shatila refugee camp in Beirut: overwhelmed and under strain”*, het artikel *“Salam: Syrian influx affecting Lebanese, Palestinians”* van The Daily Star van 31 oktober 2014, het artikel *“Syrian spillover sparks competition in refugee camps”* van The Daily Star van 12 augustus 2014, het *“Lebanon: World Report 2014”* van Human Rights Watch, het document *“Travel advice and advisories: Lebanon”* van Government of Canada, het *“Lebanon 2014 Crime and Safety Report”* van OSAC, het document *“Lebanon security update: June 22 – 27, 2014”* van ISW Institute of War van 29 juni 2014, Diplomatie België, ‘Reisadvies Libanon’ van 17 april 2015, geldig op 28 april 2015, het rapport *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon: country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van Danish Immigration Service van oktober 2014, het artikel *“The forgotten Palestinians of Lebanon”* van The Palestine Chronicle van 4 november 2014, *“Foreign travel advice Lebanon”*, Gov. UK van 10 juli 2015, toegankelijk op 16 juli 2015, het *“World Report 2015”* van Human Rights Watch en het artikel *“Lebanon facing its homegrown suicide bombers: the case of Tripoli”* van International Security Observer van 11 februari 2015.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting, is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk.

Voorts kan verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensenwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar Libanon en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.9. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond

uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

2.13.1. Verzoeker beweert weliswaar dat hij door de Saraya Muqawama, gelinkt aan Hezbollah, onder druk werd gezet om een militaire training te volgen en te gaan vechten in Syrië aan de zijde van de Syrische overheid (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 8, p. 9-10), maar slaagt er niet in de meest elementaire informatie over deze training te verschaffen. Verzoeker verklaarde weliswaar dat de militaire training een maand zou duren (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 8, p. 9 en p. 11), doch hij relateert thans zijn kennis in dit verband waar hij in het verzoekschrift stelt "*Verzoeker wenst ook op te merken dat hij niet effectief weet of die basistraining één maand zou duren. Verzoeker heeft een dergelijk vermoeden omdat hij via andere mensen had gehoord, maar dit is niet zeker.*" (p. 7). Gevraagd waar in Syrië hij zou moeten gaan vechten, kwam verzoeker niet verder dan het nietszeggende antwoord "*In Syrië... er willen ons een maand basistraining geven... is toch niet te doen, maand training om te gaan strijden... maar voor hen, als je wapen draagt ben je sowieso een strijder... Vragen om te gaan strijden, helpen u daar... motiveren u... maar als je problemen hebt met Libanese autoriteiten zeggen ze dat ze niets te maken hebben met u.*" (administratief dossier, stuk 8, p. 11). Ook verzoekers Libanese vriend M.M. (RvV 175 425), die dezelfde problemen zou hebben gekend, kan niet duiden wat de basistraining inhoudt, noch hoelang deze training zou duren. Evenmin kan hij toelichten waar hij zou moeten gaan vechten in Syrië, noch tegen wie hij er zou moeten gaan strijden (gehoor CGVS, p. 9-10). Van een persoon die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij niet wenste deel te nemen aan een militaire opleiding, kan evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat hij duidelijk kan aangeven wat de militaire training zou inhouden, hoe lang die zou duren en met welk doel de training georganiseerd werd. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

2.13.2. Daarenboven blijkt de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus *“Libanon. Rekrutering door Hezbollah”* van 14 februari 2014) duidelijk dat toetreding tot de Hezbollahmilitie op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn. Bovendien beschikt Hezbollah over meer dan genoeg kandidaten die vrijwillig lid wensen te worden en wordt het als een lucratieve zaak beschouwd om lid te worden omdat de organisatie aan actieve leden een loon uitbetaalt, afgezien van andere vergoedingen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Hezbollahmilitie over ongeveer 20.000 reservisten beschikt. Hoewel het aanbod aan goede strijders slinkt, komt Hezbollah dus geen leden of mannen te kort om voor Hezbollah te gaan strijden. Ook voor de strijd in Syrië vindt aldus geen gedwongen rekrutering plaats. Integendeel, men neemt net het tegengestelde waar. Met name veel werkloze jongeren willen vrijwillig gaan strijden in Syrië. De vergoeding hiervoor zou immers groter zijn dan die van collega's die in Libanon dienst doen of die deel uitmaken van de reservelijst. Verder aanvaardt Hezbollah in de regel enkel mensen die uitsluitend in een Hezbollah-milieu zijn opgevoed en opgegroeid. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat uitgerekend verzoeker, wiens profiel hier niet meteen voor in aanmerking lijkt te komen, met zoveel aandring werd benaderd om mee te gaan strijden met de Hezbollah in Syrië. Er zijn immers verschillende aspecten die doen twifelen of Hezbollah hem daadwerkelijk geschikt zou vinden om daar aan hun zijde te gaan strijden. Verzoeker verklaart immers geen lid geweest te zijn van een politieke partij en dus ook niet van Hezbollah. Evenmin had hij politieke sympathieën of activiteiten. Bovendien beweert hij geen militaire dienst te hebben gedaan (administratief dossier, stuk 8, p. 6-7). Dat ze er dan zo voor zouden gaan om verzoeker zelfs onder bedreiging toch te rekruteren voor de strijd in Syrië is naar het oordeel van de Raad totaal niet aannemelijk daar het niet meer dan logisch is dat dergelijke personen loyaal moeten zijn, een eigenschap die niet op verzoeker van toepassing is vermits hij duidelijk te kennen had gegeven niet geïnteresseerd te zijn om in Syrië te gaan strijden. Gezien deze door hem geschilderde context kan het dan ook allerminst overtuigen dat de Saraya Muqawama verzoeker, zijn neef en zijn vriend toch absoluut zouden hebben willen rekruteren. De blote bewering in het verzoekschrift dat Hezbollah er – ongeacht het feit of mensen al dan niet lid waren van Hezbollah en ongeacht het feit of zij al dan niet een militaire training hadden doorlopen – alles aan doet om mensen te overtuigen om mee te gaan vechten in Syrië, zeker nu met het conflict van “Al Alassir” (het conflict tussen soennieten en sjiieten) alles en iedereen in de strijd wordt gegooid, is niet van dien aard om afbreuk te kunnen doen aan de objectieve informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat Hezbollah enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd wil inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Daarnaast blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Hezbollah zich, aangezien het conflict in Syrië er steeds meer een van sektarische aard is, beperkt tot het inlijven van sjiieten voor deze strijd. Volgens een uitgebreide studie over de rekruteringsdynamieken van Hezbollah door het Amerikaans leger is de Hezbollahmilitie zelf voor 100% sjiiitisch en bestaat ze voor 100% uit mannen. Er zijn ook geen gevallen bekend van Palestijnen die gedwongen worden ingelijfd door Hezbollah, ook niet voor de strijd in Syrië. De beweging tracht wel Palestijnen te rekruteren voor de Saraya en andere soennitische geïnspireerde organisaties verbonden aan Hezbollah. Ook hier is evenwel geen sprake van gedwongen rekrutering en is het financiële de belangrijkste dwingende factor. Met het louter herhalen van zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen ter zake brengt verzoeker geen concrete informatie bij die de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt weerlegt of ontkracht. Integendeel dient nog te worden opgemerkt dat hij tijdens het gehoor zelf verklaarde dat Hezbollah geen mensen verplicht om met hen te gaan strijden (administratief dossier, stuk 8, p. 12) en dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift tot twee maal toe uitdrukkelijk stelt dat hij niet effectief naar Syrië diende te gaan (p. 9 en p.11).

2.13.3. In acht genomen wat voorafgaat, oordeelt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde bedreigingen, noch aan het incident waar hij en zijn twee Palestijnse vrienden het slachtoffer van waren en waarin zij zouden zijn geslagen.

De door verzoeker voorgelegde brief van Hezbollah kan de geloofwaardigheid van zijn relaas allerminst herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze brief correct als volgt: *“(…) Hierover kan worden opgemerkt dat hierin enkel vermeld staat dat u, en ook uw beide vrienden, bent uitgenodigd om zich aan te melden in het Fatima Zahra centrum (CGVS p.10; CGVS A.(…) 15/10895, p.10; CGVS M.(…) 15/10896, p.8). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u gedwongen zou worden tot hen toe te treden, een militaire opleiding te volgen en/of mee te gaan strijden in Syrië. Laat staan dat hier op enigerlei wijze dreigende taal in wordt gesproken. Bovendien betreft het slechts een kopie, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid geenszins*

kan worden gegarandeerd.” Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij ter weerlegging van deze vaststellingen.

Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing betreffen de overige door verzoeker voorgelegde documenten slechts zijn identiteit, herkomst en reisweg, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.13.4. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering door Hezbollah en van zijn bewering dat hij, indien hij zou terugkeren naar Libanon, gedood zou worden omdat hij niet inging op de uitnodiging van Hezbollah. De stelling dat hij de hulp niet kan invoeren van de Libanese autoriteiten nu hij van Palestijnse origine is, als vluchteling in een vluchtelingenkamp diende te leven en de Libanese autoriteiten geen tussenkomst verlenen en de verwijzing in dit verband naar stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift is te dezen dan ook niet dienend.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door verzoeker ook niet wordt betwist.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review) dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is

uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet hoeft te snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport van de Danish Immigration Services getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift bijgebrachte informatie. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014 –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld als volgt: “(...) *Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tot de zevende klas, tot uw achttiende of negentiende, school gelopen hebt in een UNWRA school en u toegang had tot medische zorg. Dat u momenteel meent geen recht te hebben op UNWRA bijstand toont u geenszins aan, te meer uit uw verklaringen overduidelijk blijkt dat dit louter uw veronderstellingen zijn (CGVS p.6, 9). U hebt verschillende werkzaamheden uitgevoerd, steeds buiten het vluchtelingenkamp. Zo hebt u gedurende vier jaar als loodgieter en chauffeur gewerkt en nadien nog vijf jaar in een tankstation. U stelt sinds 2011 niet meer te hebben gewerkt doch de vaststelling dat u pas einde 2014 Libanon hebt verlaten wijst erop dat uw familie over de nodige socio-economische armslag beschikt (CGVS p.6). Uw oom is als schoonmaker werkzaam bij een school van UNWRA (CGVS p.9). Uw eigen familie woont in een huurhuis net buiten het kamp. Uw vader is taxichauffeur. Een van uw zussen, R.(...), en uw drie broers gaan nog naar de UNWRA school. Uw zus Ra.(...) woont buiten het kamp, in de wijk Villat. Een van uw broers heeft een studentenjob in een bakkerij. U hebt twee ooms langs moeders kant die in het vluchtelingenkamp wonen, waar ze hun eigen huis hebben. De ene is leerkracht, de andere elektricien. U hebt nog een tante langs moeders kant die in het vluchtelingenkamp woont en een eigen huis heeft. De meeste van uw neven en nichten werken (CGVS p.2, 4-5).*” Met de

loutere stelling in het verzoekschrift dat de omstandigheden waarin Palestijnse vluchtelingen dienen te overleven erbarmelijk zijn en dat hij zich in Libanon in precare omstandigheden bevond, en de verwijzing naar enkele algemene rapporten, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Waar hij nog uitvoerig citeert uit recente informatie waaruit moet blijken dat de omstandigheden in de kampen nog slechter zijn geworden dan ze al waren, dient andermaal te worden benadrukt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen de laatste 15 jaar buiten het vluchtelingenkamp heeft gewoond (administratief dossier, stuk 8, p. 2-3).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar Libanon.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in (de vluchtelingenkampen te) Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.16. Verzoeker wijst er nog op dat onder het huidig mandaat UNWRA geen bescherming kan verlenen aan Palestijnen die een vrees koesteren. In zoverre verzoeker hiermee wil aanvoeren dat aangezien UNWRA heden niet in staat om Palestijnen te beschermen, zij moeten erkend worden als vluchteling, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de Vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, waar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen uiteengezet onder punt 2.15..

2.17. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio’s, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige

wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat uit onafhankelijke informatiebronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon, onder andere door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is, dat terroristische aanslagen overal, alsook op elk moment in het land kunnen plaatsvinden, dat er nog steeds verschillende terroristische groeperingen actief zijn in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis is en dat er bijgevolg in Libanon veel geweld plaatsvindt, en de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift – informatie welke overigens inhoudelijk aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier – brengt verzoeker geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Libanon subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS